

Ne plac poveștile!... Iubim natura!...

Un pașnic și inteligent biolog îmi spune povestea fluturilor din zona noastră, specii nenumărate, specii protejate, multe alte specii încă necunoscute și nestudiate. Coloritul lor (tot despre fluturi, vorbesc!) deplin – air, detaliile anatomice pe care le pot urmări acum, când articolele lui sunt invadate de poze profesionist executate cu echipamente ultra-performante, mă duc cu gândul la artisticul existent în natural, în lumea vie. Am început și eu, instantaneu, să desenez o pictură imaginară cu aripi și ochi jucăuși, cu „puf” multicolor și antene, o îmbinare coloristică aproape perfectă a biodiversității artificiale. Ce poveste „vie”, dragi poeți naturaliști! O poveste sau o poezie „despre fluturi și praf” care ne deschide apetitul pentru atractiva existență. Avansează fascinat pe blogul virtual al prietenului biolog și simt că nu am nevoie de... realitate. Așadar aici, în Țara Maramureșului, spre disperarea violatorilor pădurii, mai există viață. Veniți aici, consultanți – ecologiști din lumea largă și bucurați-vă de ultimele zvâcniri locale, înainte de cotropirea acestui est sălbatic și „necivilizat” (maculat de poziționarea geografică pe granița orientală a Europei), de către „instrumentele” globalizante ale noii strategii de dezvoltare durabilă.

Parafrazându-l pe Andre Malraux, spun eu, „Secolul XXI va fi ecologist sau nu va fi deloc”.

E o exagerare, o metaforă, un neadevăr, o... blasfemie?

Îmi aduc aminte de frumusețea teoriilor anilor de început a secolului nostru, de noua religie – ecologismul ce prindea aripi (nu de fluturi!) peste tot în lume, de marile rețele mondiale (ecologiste), de „Countdown 2010”, de zecile de ONG-uri active în spațiul ecologist, de minunatele workshop-uri care strângeau „grămezi” de actori locali în jurul fascinantelor proiecte pro – ecologiste.

În parlament aveam seniorii sau măcar animatorii ecologismului, oameni morali și de-a-binelea... verzi.

Se băteau martorii-eco pe proiecte mici, visau păduri pline de locuri de cuibărit pentru păsărele, trasee sălbatice și puncte de „birdwatching”, pasaje de trecere pentru animale mari și arii protejate pentru satisfacția bruxelles-iștilor. Lumea visa verde, țăranul trăia și economisea verde, pădurarul tăcea verde (de bucurie sau frică?).

Se raportau împliniri peste împliniri, întâlniri internaționale, conferințe, tabere eco-multidisciplinare, se implementau - nu doar virtual - planuri sofisticate de reabilitare a zonelor distruse de ne-știința homunculușilor prădători. Erau binefaceri și mulți binevoitori ce tresăreau la zumzetul verde al naturii încă nesupuse.

Au trecut anii și, culmea, revistele, pliantele, broșurile, fly-erele și-au diminuat tirajele în spiritul grijii față de natură (Disclaimer: Dacă v-a plăcut acest articol vă rog să nu-l listați, astfel salvați 0,000314 grame de pădure!). S-a diminuat apetitul ecologiștilor pentru proiectele mici, s-au estompat planurile de management prin ceața Directivelor și-au apărut finanțatorii „strategici”, (OMV, Petrom, Gold Corporation, etc.) ai marilor proiecte de mediu.

S-au înmulțit microhidrocentralele, au crescut zonele defrișate pentru binele eco-nomic al industriilor prelucrătoare de lemn, s-au înmulțit și s-au regenerat durabil partidele pro-natura și au îmbătrânit pionierii ecologismului. Paradoxal, au apărut firmele „specializate” în... mediu și mari proiecte. Proiecte sănătoase, cu armate de specialiști - mercenari în avanposturi, ce în mod sigur pot seduce natura... umană!

Și Europa e azi mai... neatentă la suspinul imperceptil al naturii. Primează fericirea cetățeanului consumerist necunoscut în viziunea durabilă ... EU!

Declinul Ecologismului?!...

Scris de Ion Maris

Luni, 30 Decembrie 2013 22:25 - Ultima actualizare Joi, 02 Ianuarie 2014 13:42

Când e vorba de fapte, dezmeticirea și dezmoțirea simțurilor e mai greoaie, intervin instinctul de auto-conservare, rațiunea și nu în ultimul rând ritmurile socio – economice.

Interacționăm eficient doar în cazuri de criză certificată și ne luăm uneori cuvântul în propriile mâini ca să ne izbăvim de lipsa unei atitudini ferme ante portas.

Și totuși au mai rămas câțiva țărani și/sau tineri fermieri, probabil din segmentul renegaților APIA și PNDR, ce insistă la Pungești, Roșia Montană sau Piața Universității că avem nevoie de puțină apă curată, o specie sau două de... pești, doua capre (negre), și, de ce nu?... de mai multă verdeață pentru a fi și pe lumea cealaltă în spiritul tradiției și a nu ne cumpăra certificatul verde de pe piața neagră.

Să ne spună „specialiștii” ce se întâmplă cu... EU! Șchioapătă ecologismul sau dezvoltarea durabilă?...

AUTOR: ION MARIS